

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

JOCHS FLORALS.

Enguany, com los altres, se n' es celebrada la XXIII festa dels Jochs Florals de sa restauració.

Ja en la vigilia, les terjetes n' eren demanades y cercades ab gran espavilament, donchs lo bon recor de les passades anyades suposar feya que se celebriren ab lluhiment y pompa.

Al mitjorn les ninetes, totes bonicoyes y ab llurs drapets de les festes y altres diades, empolainades que 'n foren, se n' anaren en professió feta cap à la Lotja, per acaparar cadira, bén apropet lo dosser, y poder veurer millor tot quant ocorregut ne fora ab comoditat y pera fer més troba.

Llurs mares, totes cofoyes anaven darrera bò y guaytantles. ¡Oh Déus! quin goig que 'n feyen ab llurs vestits y gales, algunes guanyades ab greus suades, treballant per altre.

Les famílies dels poetes y trovaires premiats, no cal dirne si hi mancaren; ans ne foren les primeres pera sentirne bén clarament lo que llur noy empescat se 'n havia, y comensar los aplaudiments per alentarlo.

Los currutacos y festejadors doncells, com les mosques à la mel, aytal hi acudiren, puig es cosa bén sabuda que ahont faldilles hi haja, no han de faltarne calses en abundò.

Lo saló vistosa y gayament adornat ab rames y

branques florides, item més ab velluts de daurats sarrells, item ab gonfanons y glasses ab penjerelles; per tots costats bessava explendidesa y moltes pessetes gastades, y encare no parlo del dosser que 'n fou cosa may vista y prou celebrada.

La gent, empenyentse, s' aná encabint, l' hora 'n fou sonada, y la festa encar no comensat havia.

Passà una llarga estona y la frisansa 's féu general: al últim comparegué 'l consistori portant à son cap lo senyor governador y comissions del Ajuntament, Diputació y clero de la ciutat, los quals pujaren al estrado y s' assegueren en lo més preferent lloc.

Tothom féu orelles, pera sentir lo que de franch y de bon grat aquells senyors tingueren à bè dirnos.

Lo primer ne fou un mossen que ab véu molt fort, aytal que de set hores à la rodona sentit s' hauria, ne llegí un paper que 'n duya coses molt bones, salubrables y bén enrahonades de un tal Jaume lo Conqueridor. Los aplaudiments de la concurrencia demostraren que ho havia fet ab molta sapiencia.

Altre 'n fou seguidament lo parlador, lo qual ne diqué tot quan escrit ne portava en un paper sobre dels poetes y llurs treballs, donantlos de passaja algun pebro, perque enguany han portat aytal aplech de bunyols e rosquilles que segons digué y nosaltres comprenguerem à dreta lley, no 's podia adjudicar premi de cap mena. Per lo qual cregueren que 'ls jochs de enguany havian estat en quaresma, es à dir, molt magres.

Déu nostre Senyor se n' es estat servit de que aixís sia.

Acte seguit ne fou llegit lo nom del autor de la poesia batejada ab lo titol *Tallada*, lo qual ne resultà esser un donzell anomenat Arthur Masriera, lo qual ne porta lutxana, per lo qual, no per la poesia, degué serne favorescut ab lo premi de la flor natural de honor e cortesia de la que 'n feu galardó à la senyora compresa de Bell-lloc, qui s' assentà sota 'l dosser y en lo trono, essentne proclamada *Reyna de la festa* com 'n es us e lley en eixes diades.

Llegida que 'n fou la poesia, tots deguerem confessar que 'l consistori ne degué saber molt més que nosaltres; donchs no la hauriam premiada ni molt menys.

L'accésit primer se doná à una cansoneta, en la qual se parla de *ballades* y *baguls* de mort. La poesia ni es dolenta, ni curta, ni bén versificada (Déu l' hi pach al consistori per ses bondats).

Lo segon accésit no fou pas llegít, y per cert que no 'ns ne planguerem gota.

La englantina no fou adjudicada; en cambi y per desgracia ho fou lo primer accésit al dit senyor Masriera, per sa *Mort del Abat* de la que nosaltres ne forem gravement nafrats de sentirla. Es bén dolenta, per més senyees! ¡Ay ditzós! 'l Abat que se 'n morí, avants de poguer sentirla!

La viola d'or no fou tampoch adjudicada. L'accésit lo meresqué lo senyor Monserrat per sa poesia *Montalegre*, la qual fou llegida, si bè lo públich no n' enten-

gué un borrall, donchs era escrita en llengua molt travessada, fins feya olor de rancia com l' oli sabent.

Lo premi de la Diputació fou adjudicat al mateix senyor Monserrat per sa imitació de Horaci. Aquesta fou un xich més al alcans de la nostra ignorància, y la entenguerem en tres ó quatre paraules.

Al mateix premi 's daren tres accéssits. Se véu que nostres poetes, están per las traduccions e imitacions.

Lo senyor Nadal se n' endugué 'l premi ofert per la Renaixensa al mellor treball en prosa.

Després lo senyor Matheu ne llegí una bonica poesia, en acció de gracies, que ja las mereixiam, per la molestia y angúnia que 'ns feren passar.

Y acabada que 'n fou la festa, tothom ne sortia trist y capificat, no se sap si per causa de lo dolentes que 'n foren les composicions premiades ó per la tristes de veurer com ha arribat à sa agonía, la festa dels Jochs Florals.

Tots, dihentne que val més no celebrarles, avants que ferho com enguany.

Això es anar visiblement cul enrera com los cranchs, senyors trovaires; si no 'n saben més no s' hi posen, que sense versos dolents e incomprendibles també passariem y...

Tot sia pera major gloria y satisfacció de Déu senyor nostre. Amen.

LEYANDRO.

RESURRECTIONIS

HORAM MORTUORUM SPECTO.

(Memorias de ultra tumba.)

Després de una llarga malaltia, vaig quedar tan débil y abatut, que passantne la convalecència, una tarda sens més ni més, vaig sentirme près de un atach tant fort, que la mèva esposa, cridà als vehins y feu anar à buscar al metje, y res hi fou à temps, donantme tot hom per mort.

Cosa estranya! Jo sentia tot quan aprop mèu passava, lo que 's parlava, sens poder fè un sol moviment que revelès als altres la mèva existència.

Col-locat en la caixa, voltat per quatre ciris, qual escafotor no sentia, pero si l' espeternech dels bléns al trobar en sa combustió alguna materia estranya; allí fret y estirat, sentia 'ls plors de la mèva esposa, quan al ser davant de la gent feya protestas de voler acabar ab sa existència.

¡Ay, que quan n' estava sola, no plorava, no! Avants ab intranquila mirada obserbava 'l mèu rigit cos, temerosa com si esperés que una nova vida m' hagués de dar novas forsas pera despendre'm de aquellas fredas y enrampadases carns.

Un amich mèu, aquell à qui jo més estimava y dis-

tingia entre tots, parlava ab ma muller un llenguatge enterament nou y estrany á mas fredas però atents orellas, y devant meu s' acariciavan fentse tendres juraents y protestas d'amor. Llavors vaig entreveure un horrible drama en lo qual jo inconscientment havia desempenyat lo més desairat paper.

Vaig alegrarme de aquell estat cataléptich que feya ma mort apparent, perque si haguès tornat á la vida, ab mas propias mans me l'hauria treta després de cumplir ma venjansa.

No era possible; mut é inert testimoni de aquella terrible escena devia portar en mon sepulcre la revelació de mon desonor.

Y llargas horas passaren, fins que una mà desconeguda tapà la caixa posant entre mí y la adultera espesa un ambá de fusta, á més de la morta materia que del mon me separava.

A la hora ficsada, molts de mos amichs y conegeuts vingueren á ma casa, y reunits en la sala, parlavan davant meu de mas virtuts, aconsolant lo fingit y criminal plany de aquella fiera, á qui jo havia tingut en mos brassos, fentla reina de mon cor y mos sentits.

Lo soroll dels cotxes, rodolant pèl carrer, posa punt á las conversas sols interrompudas pèls sanglots y plors d'aquella dona.

Caras forasteras, indiferents y mudas á tot lo que passava, entraren allí hont jo era y carregantse lo bagul se m' emportaren. La malvada muller volia apoderarse d'ells, cridantlos, lladres de son estimat espòs. Mon amich també plorava y 'ls altres tristos y amohinats anavan baixant l' escala, compadeixent aquella infelis á qui ma mort deixava sens consol.

Y jo, posat en lo feréstech y estrany cotxe, abondonava ma casa pera no tornarhi més, deixant allí mos records més tendres deahir y ma terrible maledicció de avuy, per la criminal que ab las besadas havia corromput lo sagrat é immaculat niu dels nostres amors.

Arribat al cementiri, senti lo requiem que un capellà posava entre 'l mon y mas despullas. Després me trasportaren al ninxo, al peu del qual un amich meu y company de negoci, que a costas mèvas s' havia enriqueit, feu un sentit elogi á ma memoria, enumerant los rasgos de sa generosa amistat, y acabant per dir que cambiaria son puesto ab mi perque jo pogués tornar á la vida.

Mentida y falsetat; jo havia d' escoltar aquellas blasfemias sense poder articular una sola paraula.

Lo palela anava fent lo seu fet y un sol mahò calia posar pera tancarme en aquell lloch; l' última esperança 's desvanesqué y mon cap funcionava encare, sent duenyu absolut de la vida, y tots me deixavan pera no recordarre may més de mi.

[Sagrals ossos de mos pares á qui la entrada de mon cos ha fet apilotar bruscamente en lo fons del ninxo, barrejantlos sense poder tan sols darvos una besada! Jo, pobre de mi, près de una estranya mort, me portan entre vosaltres! Tinguéu compassió de mi.

No sé quantas horas van passar; vivia encare; pero i dolor y la set de venjansa las allargava tant, que desitjava acabar del tot ixa vida pera que l' esperit pogués abandonar la ja morta materia.

Per fi, lliure de aquella pesada carga, y sentint un nou benestar, mon esperit vá volar per la immensitat dels aires ab una alegria y goig tals, que ab res humà poden compararse.

Ho veia tot; cap recò del mon s' amagava á ma investigadora set de descubrir nous enganys, vilesas y crims de aquella miserable societat, de la qual ja n'era lliure. Serena ma mirada descubria y analisava los més intrincats problemes; cap obstracle s' oposava á la veritat; jo la veia enterament clara y neta.

Ma muller entregada á las venals caricias del traidor amich, se felicitava de trobarse lliure del odiós llas que ab mi la lligava. Projectavan un viatje y un casament.

Mos companys, al parlar de mi, treyan á la llum del dia mos intims secrets, que algunas voltas sols l'amistat n' es testimoni, deyan tots mos defectes, sens callarne ni un y més mal parlava aquell, á qui jo més favors havia fet.

Sembla que ab la mèva mort la societat s' haguès tret una plaga de sobre, tant era lo mal que de mi parlavan.

Y mentres tant mon cos, causa d' aquella murmuració, servia de aliment á una reunio de sers qu' en ma mort trobaren sa existencia. S' anava descomponent tant depressa, com en mon esperit las ilusions que tenia.

Aquest, lliure del tot, rodolava per l' espai, contemplant per tot arreu no sols la mèva degradacia sino la de tants y tants que com jo han sigut burlats y escarnits al deixar la vida.

Aqui hont soch, no 's coneix la mentida; tots som iguals, tots prou desgraciats tenim á cada moment y davant nostre la experientia del propi càstich.

Aixis anava vagant per aquella immensitat esperant trobar algun altre que com jo sabés lo camí del cel per anarhi a trobar lo premi a mas desgracias: varen passar molts dies, y al últim vaig trobar a un conegeut meu molt devot que vá prometre'm acompañarmi.

Fet y dit: seguintlo varem arribar á la porta d'aquell desitjat paradís, lo meu amich vá trucar, y un vell tot mal carat vá preguntarnos lo que se 'ns oferia. 'L meu

amich vá dirli son nom, y aixis que San Pere vá sentirlo l' hi obri la porta deixanli 'l pas lliure. Després jo l' hi vaig dir lo meu, pero al sentirlo, agafantme per la espatlla, 'm vá sacsejar cridantme:

—Fassi l' favor de anarsen que vaig á tancar.

Llavors deserto d' aquell somni; era al café y endarrerit de son y de aliments m' havia adormit.

Vaig anar á casa, y l' endemà, al consultar aquest somni ab una d' aquestas que fan las cartas, vá dirme que prengués un bitllet.

—Bitllet m' has dit? cap á comprarlo, 'l qual está en mon poder, que si trech ja 'm recordaré de vostés.

J. DERN.

SÓRPRESA!

Son las sis, negras bromadas
que s' aixecan del orient
poch á poch y assossegadas
anant de pluja prenyadas
ván cubrint lo firmament.

De prompte, per l' arboleda
baixa un jove afatigat
y mirant per l' alameda
busca, no troba y 's queda
per un breu moment parat.

Al veure que la tormenta
está al punt per estallá
'l pobre xich s' impacienta,
y l' amor que 'l cor li alenta
aixis li fan exclamat:

—Quant tarda á venir ma aymada,
quant tarda de passá 'l temps!
¡Pugués aquesta vegada
fè passá ab una bufada
rápits aquests moments! —

Se sent cruirne l' arena
rafada ab gran precaució,
apareix l' hermosa nena
y abandonantne sa pena
son aymat li fà un petò.

Sobre la molta verdura
s' assentan apressurats,
y 'ls dos ab dolsa amargura
se contan plens de ternura
sas penas enamorats

Entre tant una mà airada
armada de un gros bastó
disolt de una garrotada
la parella enamorada
que 's contempla ab afició.
Un crit é duo se sent,
luego un jay! jay! prolongat,
soroll d' un que fuig corrent
y un altre que tot rihibit
ab la nina s' ha quedat.

EDUARD FARRÉ.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Decididament lo gran tenor Massini, ab tot y valer molt, no vá agradar al públich, acostumat á pagar la véu á tant la liura.

—La del célebre tenor italià no val un duro, deya un comerciant.

—Un duro es massa.

—Diguémo en italià: un duro es massini.

Hi ha més encare: apesar de que tothom regoneix que més lluïria en alguna obra del repertori italià, en Massini ha tornat á repetir lo Faust. Es amich de jugar á repetir. L' empresa no vol ser ménos y ha repetit Ebrea y Hernani. Ja torném á tenir lo carro aturat.

... Al Principal ho fan millor: després de Roberto y de la Luccia, desempenyats respectivament pels dos quartetos que alternan, nos han donat una Lucrezia com pocas vegadas s' havia sentit á Barcelona y ahir havian de darnos los Puritans.

En la Lucrezia, la Cepeda, Stagno y Uetam ván entusiasmars al públich, elevantlo fins á las regions de la sublimitat. Jo no puch descriure l' èxit frenètic que vá alcansar. Se tractava de una de las millors obras de Donizetti, confiada á tres artistas de cap-de-brot.

... ¿Y qué diré de Miss Emma Thursby de la Sala Beethoven? Una hermosura sorprendent y una véu tant sorprendent com l' hermosura. La senyoreta Thursby es una inglesa que l' ha donada per cantar, y ja 's dich que jo no voldria res més que tenir ingleso d' aquella manera, y que cantant me diguésen:— Pagui ó 'l cito.

Una véu flexible, crestallina, pura y un istil admirable; una agilitat pasmosa y un bon gust irreprovable, son las qualitats que brillan en la célebre Miss. Lo públich numeros y escullit vá tributarli una ovació.

En los mateixos concerts, la massa orquestral dirigida per en Frigola recull merescuts aplausos. Lo dijous y 'l diumenge vá tocarse un minuet composició del nostre país, qu' es un' obra plena de delicadesas y de inspiració.

Sempre hi cregué qu' en un local tant preciós sentiriam cosas bonas.

... La Timba 's titula una obra anglesa transportada á l' escena catalana pèl Sr. Carcassona y estrena 'l dimars passat á Romea.

No coneixem l' original; pero tenim en molt al autor qu' es lo famós novelista Dickens, y temém que 'l Sr. Carcassona l' hi haja fet una mala partida, lo qual es molt sensible, perque en Dickens es mort y no s' hi pot tornar.

Tradutore traditore!

En l' arreglo ó desarreglo de 'n Careassona no hi brilla ni interès en l' acció, ni cap condició literaria. Està plé de incidents estranys, que tal vegada passin allà á Inglaterra; pero que aquí no passan. Té ademés un llenguatge molt poch escutit: una prosa molt rustrua, matisada de algun xiste desgraciat.

Lo públich no tan abundant com en los estrenos de aquell favorescut teatro; l' èxit inseguir.

Alguns se creyan que la Timba era la casa de joch, y 's ván trobar desilusionats. Sembla que ja no tornarà á representarse, de manera que la timba se haurà tornat la tomba.

... Finalment: al Retiro s' ha estrenat ab èxit una obra de noys, titulada La Sòrtija, y al Tivoli continua fent diabluras lo Sr. Nebours ab los seus jochs de mans.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Un cortesá de Lluís XIV vá tenir una qüestió ab un cantant de la capella real, y termina dihentli:

—Me la pagarás.

Al efecte vá fer lo que fán los xicots, quan en odi á algun company ván á dir alguna cosa al mestre. Lo cortesá vá parlar al rey contra 'l cantant, dihent que havia perdut la véu, que cantava detestable, que desafinava, etc. etc.

Lluís XIV, que ja tenia coneixement de lo que havia ocorregut, respongué:

—Diguéu que parla molt malament y 'us creure; pero no diguéu que no canta bé, perque això no es cert.

Dos escriptors del sige passat.

L' un es Piron, l' altre Crebillon.

Se troben al café y l' èstí ò ultim diu al primer:

—¿Sabéu que la filla del amo del café ha parit?

—¿Y à mi qué m' importa?

—Es que diuhen que la criatura es filla vostra.

—Llavors qué 'us importa á vos?

D. Salvador Estrada, poeta català, era un purista complert: una falta de ortografia, una coma mal coloçada, qualsevol descuit de aquesta naturalesa tenia 'l privilegi de posarlo nerviòs.

Un dia vá rebre una carta de Hartzembusch, y á la primera ràflla ja vá tenir un sobressalt.

—¡Quin desengany! exclamava: Nada ménos que Hartzembusch j'és qui ho havia de dir!

—Pero qué ha fet Hartzembusch?

—Té, mira: Sr. D. Salvador Estrada. Punt. Hi havia de haver dos punts. ¡Quin desengany!

À MON BÉ.

Com soch tant poch atrevit
Escriure'l he decidit
Si vergonya no me 'n dèss,
Aquests mots no t' escriuria
De paraula te 'ls diria
Si gosés!

Quan me trobo al tèu costat
Me quedo com alelat
Y apena may te dich res.
¡Soch molt vergonyós m' aymia!
¡Tantas cosas que 't diria!

Si gosés!

Sempre 'm diu hermosa:—Encare
No pensas dir á la mare
Que vols ser lo meu promés?
—Això dir i prou voldria
Y mil cops dit l' hi tindria
Si gosés!

Quan amoroleta 'm miras,
En mon cor entran guspiras
Del foch que al tèu lens encés.
A n' i meu també l foch nia
Y ab un bes te 'l mostraria
Si gosés!

Quan me miras dolsament
A ton costat macilent
¡Ah! si par arte pogués.
Jo 't diria sens apuros
Que 'm deixess..... quatre duros
Si gosés!

VICTOR SOLER.

ESQUELLOTS.

La cullita de las flors poéticas ha sigut aquest any molt pobre.

Naturalment, ab tantas plujas s' han aigualit las plantas del jardí de la poesia, y 'ls Jochs Florals no han tingut aquell perfum que molts desitjan.

Pocas composicions en número, y menos en qualitat. No semblavan flors naturals, sino flors artificials.

Jo ja ho veig: l' instituciò 's vá fent vella, y 'ls poetas que 'n saben'no crean.

La major part han guanyat més ó menys fàcilment lo titol de *mestres en gay saber*, y ab aquest titol en un quadro, descansan tranquilys y satisfets, esperant l' hora de que l' inmortalitat los fassa justicia.

Los Jochs Florals deurian arreconar lo dolent y adotzenat y fer sortir lo bo; pero ho fan al revés.

Als bons poetas que guanyan tres premis ordinaris se 'ls dona un titol de mestres, qu' equival á una jubilaciò.

Veritat es que tenen lo dret de concorre; pero no es menos cert que no s' hi atreveixen.

Perque s' ha vist algun cop, que buscant nous premis, ha sortit un aprenent y se 'n ha endut las joyas, y 'ls mestres s' han quedat ab un accésit. Es á dir l' aprenent s' ha menjant los pésols y 'l mestre s' ha quedat ab las esclofollas.

La lutxa electoral per regidors ha sigut cómica com sempre.

Tot se reduheix á lo següent:

—Tinch la mesa.—Donchs menjarás.

—No tinch la mesa.—Donchs dejunaras.

A un taberner l' hi preguntavan:

—Escolti, Sr. Jaume ¿per qué tant empenyo en sortir regidor?

—Ja veurás, noy, cada hú s' enten y balla sol.

—Qualsevol diria que l' hi vá alguna cosa.

—Ja 'u crech, borrange: m' hi vá 'l pellejo.

Pellejo y bot de vi son una mateixa cosa.

L' antich Ajuntament representat per en Catalá, en Pelfort y en Coll vá reconcentrar en lo colegi vuit.

Era vuit y ells tractavan d' omplirlo.

Quan menos ván omplirlo d' escenas cómicas.

Lo Sr. Font, amich dels seus amichs, exerceia la vigilancia, quan vá presentarse un elector.

—Vosté no pot votar, vá cridar lo Sr. Font.

—Cóm s' enten que no puch votar?—Jo soch contribuyent.

—Vosté es municipal.

—Soch municipal y contribuyent, y per cert que are com are pago més que vosté 'l dia que 'ls municipals varem ferlo regidor.

Un parent del Sr. Font l' ajudava á contenir aquella invasiò de guras, qu' omplian lo colegi.

—Vosté no votará. Vosté es municipal.

—Cáyeze ozté la boca.

—Que no votará.

—Que zi votaré. Puez mire ozté, pa que zaliera zu pariente de ozté, ziendo yo munisipal voté ziete vesez, y agora no quié ozté que vote una?

¡Ay si Fivaller tornava!

Un anunci del Brusi:

«D. Mateo Riera y Pons, que ha obtenido privilegio de invencion, hará funcionar hoy por ser la festividad del Santo Cristo, en la Capilla de la Riera de S. Juan, cuatro perfumadores aromáticos que incensarán á la Imágen durante el dia. El público notará una fragancia agradable en todo el recinto.»

Fer servir á un Sant Cristo de anunciant, ja es tot allá hont pot arribar lo respecte á la religió!

Diumenge passat varem assistir á l' inauguraciò de la tercera secció d' obras per elevar las ayguas del Besós, en un plà de Sant Martí de Provensals.

Una corrent subterrànea, passa per aquell siti qu' era l' antich cauce del Besós; l' agua es fresca y cristallina, y serà elevada á una altura de 80 metros per medi de una poderosa maquinaria, y de una torre que serà tant alta com lo campanar de la Séu.

Lo campanar de la Séu toca á morts; pero la torre del Besós tocará á vius, ja que de l' agua depen que Barcelona recobri las degudas condicions higièniques.

—¿Qué hi té que dir de 'n Massini;
Que potser no l' hi ha agratad?

—Prou.—Donchs perquè l' ha xiulat?

—Aixó vull que ho endavini.
—En vā m' encaparraria
si no 'm treu d' aquest apuro.
—Donchs, vaja, he xiulat al duro
per veure si tornaria.

M. J.

Lo Sr. Fontrodona ni menos s' ha presentat á las eleccions municipals.

Es llàstima, perque un home com ell pesa molt en la balansa de l' opiniò pública.

Pero ell es d' aquells que diuen:—¿Fontrodona voléu? Donchs Fontrodona no tindràu. Qui 'm vulga que 'm vinga á buscar, y 'm porti á cala Ciutat á coll y bé.

Vamos á veure senyors, ¿no hi ha cap barceloni que tinga pit per durlo?

La comissió de advocats nombrada per dictaminar sobre si procedeix eximir ó no eximir de drets al bisbe per la construcció del Seminari, ha informat favorablement á la mitra, després de una pila de mesos de barrinarro.

Proposém dos cosas: Primera, que 'l bisbe 'ls envihi una estampeta.

Y segona: Que l' Ajuntament digni:—Pues, mirin, senyors, jo opino de una manera molt distinta.

Segons la comissió de inginyers que vá venir á Barcelona, lo pás del carril pèl carrer de Aragó deu ferse á nivell y en calitat de interia.

Un recort: la estaciò de Martorell vá construirse en calitat de interia.

Aquí á Barcelona tenim una costum molt estranya. las cosas interinas duran més que las definitivas.

Ha mort á Paris lo gran periodista Emile Girardin. Era un escriptor de combat, que havia pres una part activa en totas las qüestions que de mil sigle ensa han agitat á la vehina república.

Tenia esperit de observaciò, facundia, inventiva y y no solia cansarse.

D' ell se contan moltes anécdotas, y nosaltres que no volém ser menos ne contaré una també.

Per la publicaciò d' un article, tres persones que 's consideraven ofesas, ván anar á trobarlo á la redacciò, animats de mals intents.

Van presentarse tot desmandats, y Girardin, per compte de contestar ab lo mateix tò, vá agafar tres cadiras y vá suplicar que prenguessen assiento.

—L' home assegut, deya després, may está tant excitat com posantse dret. Assegut se calma y raciocina; estant dret se deixa portar per l' impressió y per l' arrebató.

Així vá pararlos Girardin, y al anärse 'n aquells tres que havian entrat per ferli una mala partida, ván retirarse donantli las mans.

Examen de química:

—¿Ahont se troba 'l mercuri?

—Mercuri... es un Déu de la mitologia y 's troba á l' Olimpo.

—No parlo d' aquest; parlo del argent-viu.

—Ahi! Llavors lo mercuri 's troba dintre dels termòmetres y dels baròmetres.

L' escena passa á Ameríca. En un teatro s' ha representat la *Traviata* per una artista molt notable. En l' últim acte reproduheix l' escena de la mort de una manera sorprendent. Lo públich está impresionat.

Cau lo telò y ressonan salvas d' aplausos y ab admiraciò general, en compte de l' actris, surt l' anunciat del teatro, diuent:

—Senyors, ja acaban de veure 'l fi desgraciat de Margarida Gauthier. Donchs bê, si en hora oportuna baguès comensat á usar las pastillas pectorals de Jhonson, que 's venen á vuit rals la capsà, no l' hi hauria succehit res d' això.

Era un anunci.

QUENTOS.

Varios militars parlant de una batalla en la qual tots hi havian pres part, explican las sèvases prohessas.

—Jo, diu un, vareig matá vint enemichs.

—Jo, ne vareig enviar tants al altre mon que... ni me'n recordo.

—Donchs, jo, montat á caball, vareig penetrar *nada* menos que dintre del quadro format per dos regiments de infantaria.

—Ningú féu lo que jo, exclamá un á qui ja comensa va a carregarli tanta vanitat y mentida.

—¿Qué vares fer tú? li preguntaren tots á la una.

—Jo, vareig morir en lo combat.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Prima-tercera-total
molt gran mal
fa tres-teresa repetida
decidida
perque estimo á la Leenor
de tot cor.
Mes ja que dos vol donarme
per casarme
lo dot que b' m prometia
un cert dia,
per xó 'm caso per Sant Pau
si Déu plau.

FRANCISCO FLES.

II.

Un metje tot com á sabi
que tres-hu com los demés
(sens volquerli fer agravi)
dos temps visita al meu avi
sens que s' hi conege res.

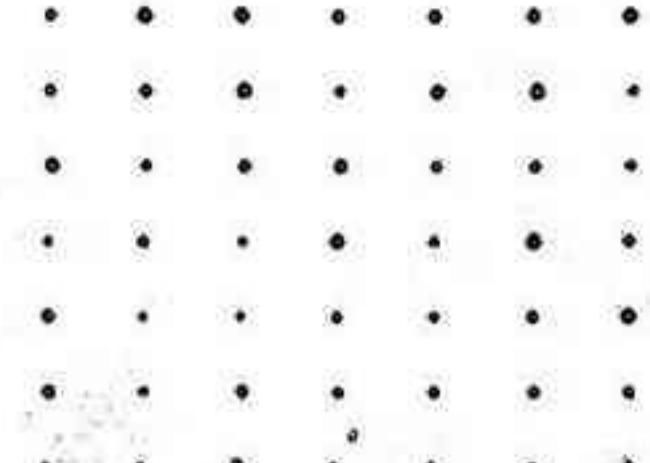
PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Soch molt amant de la dona,
d' ella sempre vaig davant:
si no 'm trobas ets molt tonto
lo meu nom es... vés buscant.

HOSPITALENCAS.

QUADRAT NUMÉRICH.

Omplir los pichs ab números que llegits horisontal y verticalment dongan un total de 42.

MERITORI Y C.

CONVERSA.

—Ola, Anton.
—Ola ¿qué tal la funció?
—No se; pero diuen que pot anar.
—Sí? Donchs si vens avuy los dos hi aniré.
—Diuen que fan la *Aida*.
—No, la... Entre tots dos ho hem dit.

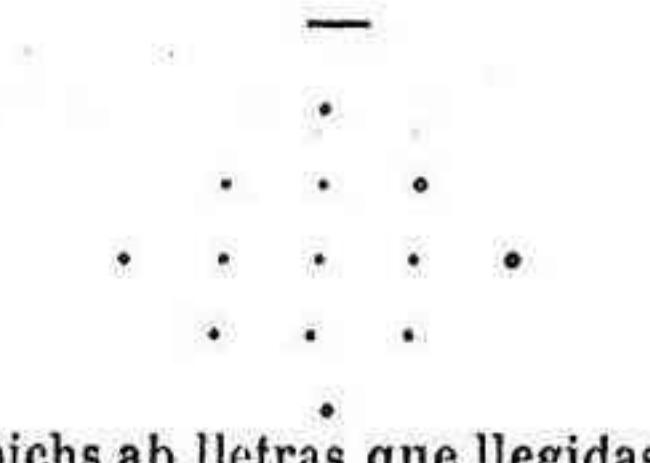
F. SEÑARGUS.

SINONIMIA.

En Tot es un tabalot
tant particular y estrany,
que tot quan véu algun pany
y tot quan véu algun tot.

MANTEQUILLA DE SORIA.

ROMBO.

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla, una lletra; 2.ª un fenómeno de la vida; 3.ª objecte de café; 4.ª un arrel comestible, y 5.ª una lletra.

CAMIÀ TÍPICA.

GEROGLIFICH.

o O L L L L A A

EDUARD FARRÉ.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

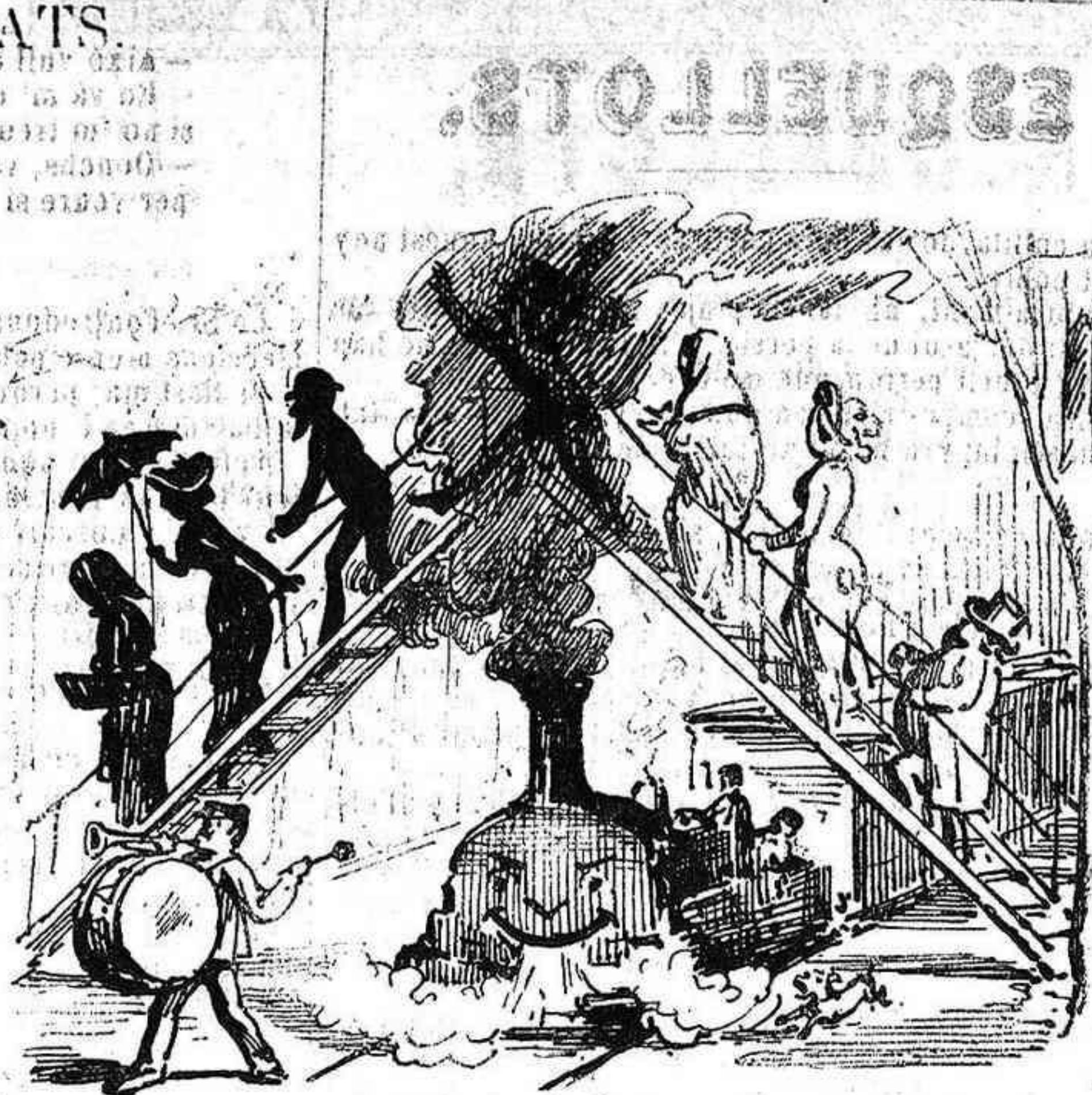
1. XARADA 1.—Mu-ra-lles.
2. IDEM 2.—Sem-blat.
3. SINONIMIA.—Tort.
4. TRENCA-CLOSCAS.—Calderon de la Barca.
5. LOGOGRIFO.—Amor.
6. CONVERSA.—Banyolas.
7. ROMBO.—

S O C
S O L O S
C O L O R A S
C O R A L
S A L
S

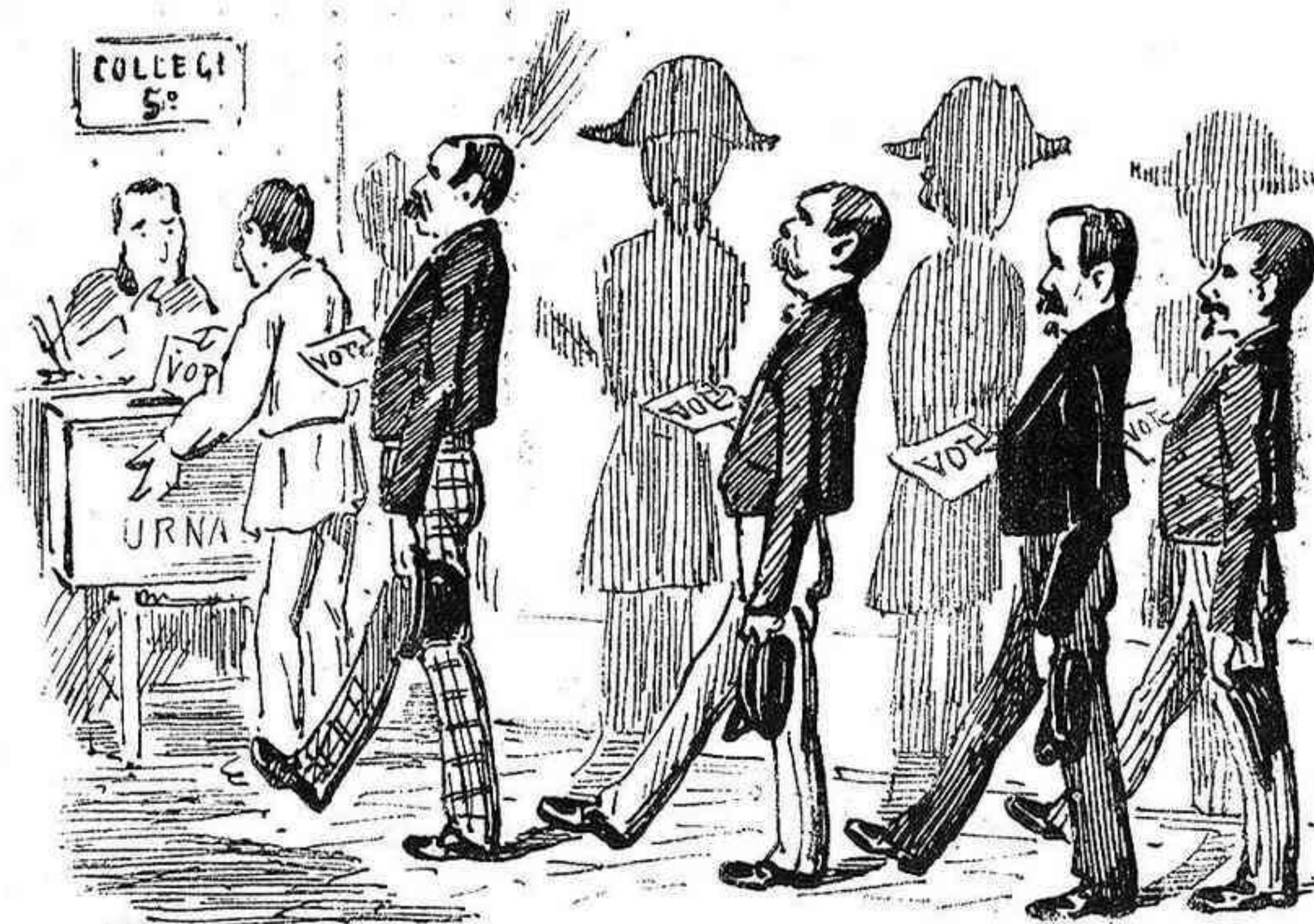

Esdevingué que una gran carabassa aixafà la guitarra als poetes é trovaires que als Jochs Florals concorrian.

ACTUALITATS.

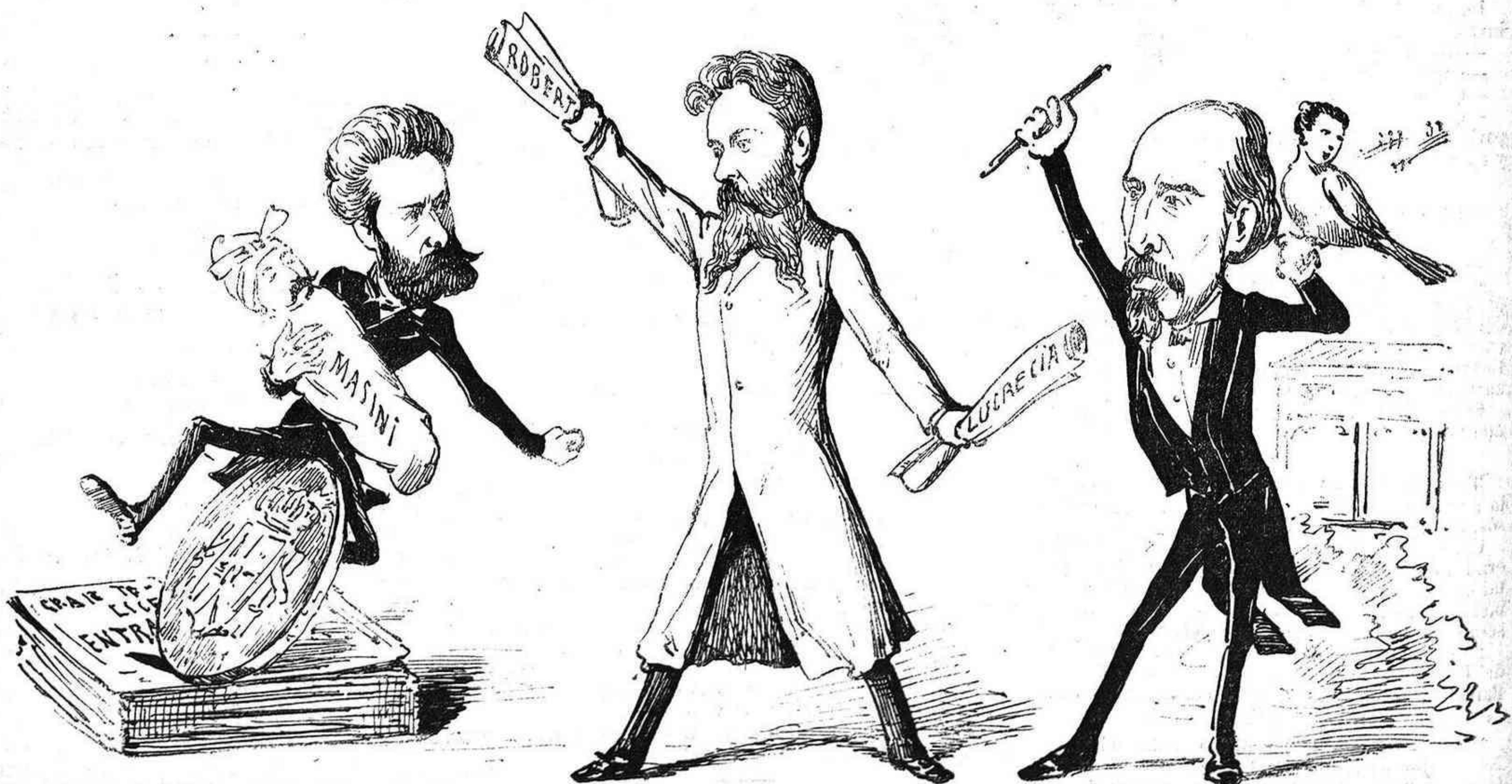
Lo gran pensament de la comissió dels enginyers. Manera de arreglar lo pàs á nivell y de quilotar al públic.

Y encare dirán que 'ls municipals no serveixen de res! Fassin lo favor de dirmec si no fossen ells qui nombraria 'ls regidors.

Esperit electoral de Barcelona.

Las tres empresas líricas. ¿Qui tria més, ells ó 'ls artistas que han contractat?